

L'islam avui

19.01.2017 Ignasi Moreta. Barcelona.

Comparteix a Twitter

Comparteix a Facebook

Des que l'octubre passat **Fragmenta Editorial** va publicar el llibre *L'islam avui. Alguns aspectes controvertits*, de **Dolors Bramon**, diverses veus qüestionen l'enfocament adoptat per l'autora. Això no tindria res de particular ni motivaria cap escrit de l'editor del llibre si no fos perquè algunes d'aquestes veus han proposat la prohibició del llibre, han escampat que Bramon justificava el terrorisme i l'han desqualificada fent servir termes impropis d'una discussió intel·lectual.

— Dolores Bramon, autora del llibre 'L'islam avui'.

El llibre de Dolores Bramon és obertament desmitificador. Davant un Occident que es mira l'islam com un perill i el musulmà com l'*altre*, com un terrorista en potència, Bramon diu: l'islam no és això. L'autora escriu precisament per discutir visions de l'islam que considera deformades. Quan qüestionen el mite d'un islam intrínsecament pervers i violent, és lògic que els servidors d'aquest mite no vulguin acceptar els teus arguments. Si ho argumentessin, rai. Però només ofereixen desqualificacions i tergiversacions. Ramon Sargatal, a *El Punt Avui* del 8 de gener passat, glossava la presentació del llibre a Girona parlant dels habituals *islamotours* de Bramon (!), a qui qualificava de «conferenciant a temps complet» (!). ¿Què és aquest to? Si un professor no surt de la universitat, li retriem el seu entotsolament acadèmic. Si s'esforça a divulgar, diem que fa *islamotours*. Sisplau: volem arguments, que la frivolitat es desqualifica sola.

Sargatal atribueix a Bramon una relativització de la pederàstia a propòsit d'Aixa, la segona esposa de Muhàmmad. Segons Sargatal, Bramon hauria dit: «Muhàmmad va desflorar una nena de 9 anys, però hem de tenir en compte que al desert fa molta més calor i que la menstruació hi arriba abans.» El fet és que, segons els diferents cronistes musulmans de l'època, Aixa tenia 9, 10, 13, 16, 18, 19 o 21 anys quan va contreure matrimoni amb Muhàmmad. Hi ha polèmica entre teòlegs musulmans a propòsit de l'edat d'Aixa, i els detractors de l'islam sempre tiren a la baixa. Sabem, en qualsevol cas, que Aixa és un personatge central del primer islam, que era la segona dona del Profeta, després de vint-i-cinc anys de monogàmia i enviudar, i que Muhàmmad consumà el matrimoni amb ella tres o quatre anys després del seu casament. Bramon no va dir en absolut el que Sargatal li atribueix, però sí que ho va contextualitzar: els usos matrimonials de l'època eren diferents dels d'avui i la monogàmia del Profeta resultava, doncs, fora del normal. També va dir que

Ignasi Moreta

16 articles publicats

<http://www.fragmenta.cat>

@IgnasiMoreta

+ ALTRES ARTICLES D'AQUEST AUTOR

Carles Fontserè, l'entrevista restaurada

Llibres i rotació: trinxar o no trinxar

I ara, què en farem, de la Sagrada Família?

El meu Jaume Vallcorba

Algunes lliçons de Jaume Vallcorba

+ LLEGITS

- 1 Jo escric a Barcelona
- 2 Inèrcia i totxo
- 3 El Crac. Per què Julio Manrique és tan bo?
- 4 La dreta, l'independentisme i els intel·lectuals
- 5 Els deu errors més freqüents en català
- 6 Una novel·la imprescindible sobre la València del tardofranquisme
- 7 Mònica Batet. Cafè Berlevag
- 8 La filla esborrada de Margarida Aritzeta
- 9 La mort del saber
- 10 Antònia Vicens crea el poema-manifest del Dia Mundial de la Poesia

possiblement les condicions geogràfiques condicionaven els hàbits i els funcionaments hormonals. ¿Quin és el problema d'aquesta explicació (que no justificació)? Posats a aplicar esquemes del present sobre el passat, també hauríem de parlar de les pràctiques sexuals amb menors a la Grècia clàssica, bastió per excel·lència de la nostra civilització. ¿Ens posem a buscar conculcacions de drets fonamentals en textos jueus, cristians, medievals, moderns? ¿O del que es tracta simplement és de presentar un islam salvatge davant un Occident immaculat?

A Sargatal s'hi ha afegit l'article de Jordi Galves publicat a El Nacional el passat 10 de gener: «¿Com [sic] no prohibiu aquest llibre?» El títol, que sense castellanismes sintàctics hauria de ser «¿Com és que no prohibiu aquest llibre?», apunta directament a la retirada del llibre per ordre administrativa (això ja no és possible, la censura franquista es va suprimir i encara no s'ha restaurat) o judicial. En deu anys de dedicació a l'edició i amb 132 llibres publicats per Fragmenta, mai m'havia trobat amb cap petició d'aquesta mena. S'ha lluitat massa per la llibertat d'expressió per creure'ns ara que algú proposa seriosament la prohibició d'un llibre. No dedicaré ni mitja ratlla a reivindicar l'evidència. ¿Per què, doncs, aquest titular extemporani? ¿Concessió al sensacionalisme? ¿Voluntat d'èpater? ¿Cerca desesperada de lectors? Ignoro les intencions de Galves, però no em crec que proposi de debò la prohibició del llibre. Si fos així, hauria enviat una denúncia a la fiscalia, no un article a un diari.

Si Galves vol que es prohibeixi un llibre, bé hem d'esperar que ho argumenti amb rigor i honestat. Ben lluny d'això, l'articulista limita el seu text a desqualificar Bramon titllant-la d'arrogant, esnob, «bleda assolada»... Però a part d'insultar cal aportar algun argument i alguna prova. És aquí que el text de Galves s'aprima, s'aprima molt, gairebé desapareix. Senzillament, perquè vol fer dir a Bramon el que Bramon no diu, i com que no ho diu, poques proves pot aportar. Segons Galves, Bramon condescendeix i justifica la violència, i per fer-ho aporta una sola citació de la pàgina 69: «crec que una explicació ben plausible radica en la tristament famosa intervenció occidental que sofrí l'Iraq l'any 2003». Com que el llibre no està prohibit, qualsevol lector pot cercar-hi la pàgina 69 i llegir aquesta citació en el seu context. Resulta que, completa, diu: «Lamentablement, però, es pot observar com les relacions entre sunnites i xiïtes darrerament estan empitjorant de manera molt greu, amb atemptats i matances, i crec que una explicació ben plausible radica en la tristament famosa intervenció occidental que sofrí l'Iraq l'any 2003.» Fixem-nos-hi bé: Bramon parla d'«atemptats i matances» entre corrents de l'islam enfrontats, deplora aquesta violència («lamentablement») i ofereix una hipòtesi per explicar-la. Em nego a explicar a Jordi Galves la diferència entre *explicar* i *justificar*, perquè ja la sap. Per això dic que hi ha no solament falta de rigor, sinó també d'honestat. Galves sap que manipula el text que glossa, però esclar, del que es tracta és de fer una rebentada. Perquè ja ho sabem, els progress són happy flowers, el bonisme està de moda i els moros són molt dolents. I per això, hi ha llibres que s'haurien de prohibir.

El debat sobre els vincles entre religió i violència no els resoldrem amb quatre articles. Estem parlant d'una qüestió complexa en què cal tenir en compte els textos, els contextos i el seu ús i abús. El broc gros no serveix: cal matisar i filar molt prim. Fragmenta va publicar l'any 2014 el llibre de Jan Assmann *Violència y monoteísmo*, en què l'autor, en polèmica amb René Girard, estudia a fons el fet que la irrupció de les religions monoteistes hagi vingut acompanyada de més violència i no de més pacificació. ¿Vol dir això que els monoteismes són intrínsecament violents? Assmann no arriba a aquesta

Curs virtual
MICRORELAT
inici: 27 de març - durada: 2 mesos i mig

10%
dte.

ee escola d'escriptura
d'Enric Barroca

**LA
CULTURA
QUE VE
>III**

El futur de la
cultura catalana

Curs virtual
MICRORELAT
inici: 27 de març - durada: 2 mesos i mig

10%
dte.

ee escola d'escriptura
d'Enric Barroca

KOSMOPOLIS
La festa de la literatura amplificada
CCCB 22-26 març 2017

conclusió, sinó que considera que la religió ha de ser un contrapoder a la política fonamentat no en la violència sinó en l'abandonament de la violència. Per la seva banda, a *L'islam avui*, Dolors Bramon condemna inequívocament la violència exercida en nom de l'islam, com el lector apressat pot comprovar llegint per exemple l'epíleg del llibre. I tot just ha arribat a les llibreries *Del teu germà musulmà*, de Dídac P. Lagarriga, on se'ns presenta un islam des de dins, silent i místic. Místic, com l'islam que Halil Bárcena va explorar en el seu llibre *El sufisme*.

Fragmenta, no cal dir-ho, continuarà publicant llibres incòmodes i desmitificadors. Tant de bo es debatín amb rigor, honestedat i respecte. Aquest editor només demana això.

Etiquetes:

dolors bram on Editorial Fragmenta Ignasi Moreta

Comparteix a Twitter Comparteix a Facebook

Subscriu-te a Núvol

correu electrònic

ENVIAR

ARTICLES DESTACATS

Puja a Núvol

Albert Sánchez Piñol. Quan érem genocides

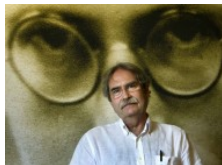
Albert Serra no és al·lucinogen, és al·lucinogeni

L'escola pública en mans de la concertada. En comencem a...

No ens emboliquem en falsos debats

L'ensenyament de la literatura. Les coses clares

Deixa un comentari

L'adreça electrònica no es publicarà. Els camps necessaris estan marcats amb *

Comentari